

ninger, som det kunde være ønskelig for mig at fremkomme med, naar dette Spørgsmaal foreligger, men jeg vil dog sige dette, at en Del af Indholdet af det Skrift, som den ærede Ordfører omtalte, er i flere Henseender urigtigt. Der er ikke saa lidt af det, som er anført i det Skrift, der er urigtigt. Jeg sigter selvfølgelig ikke Professor Westergaard for med Forret at debitere noget Urigtigt; men der er adskillige af de deri indeholdte Paastande, de vigtigste af dem, som, naar det kommer til Stykket, ikke holde Prøve. Det er ikke rigtigt, naar man vil give det Udseende af, at Politiet Intet gjør for at forhindre Udskjæmning paa disse offentlige Huse. Tværtimod, der diffæres en Mængde Mulkter mellem Aar og Dag for Overtrædelse af dette, men en anden Ting er, at det naturligvis henhører til de Forhold, som det er meget vanskeligt at hæmme eller helt at udrydde. Det er den Slags Overtrædelser, som, til Trods for, at de jævnlig straffes, dog alligevel begaas. Og dernæst vil jeg ogsaa bemærke, at det ikke heller forholder sig rigtigt med dette Exempel, der anføres paa den formentlig halvvoxne Person, som Politiet skaffede Udgang til et af de nævnte Huse, uagtet man søgte at formenne ham det; den Paagjældende var nogle og thve Aar og kan derfor ikke kaldes en halvvoxen Person eller deslige. Der er ogsaa andre Omstændigheder ved den lille Historie, som der omtales, der gjør, at den maa siges ikke at forholde sig saaledes, som anført i Skriftet. Det er muligt, hvad jeg ikke tvivler paa, at Professor Westergaard i den Henseende befinder sig i god Tro, idet han ikke kender disse nærmere Oplysninger om Sagens Sammenhæng, som jeg har faaet i den Erklæring, jeg har aftrævet Politiet over disse Klager, som den ærede Ordfører sigtede til. Men hvad for Resten ellers mit Standpunkt eller min Stilling til hele dette Spørgsmaal i Almindelighed angaar, kan jeg kun svare dertil, at jeg staar og maa staa paa den gjældende Lovgivnings Standpunkt, altsaa opretholde den Ordning, som bestaar, og som gaar ud paa, altsaa til en vis Grad at kontrollere og derfor ogsaa til en vis Grad tolerere og, om man vil, autorisere det omtalte Forhold. Det er jo en Ordning, som for det Første har fundet sin Støtte i den bestaaende Lovgivning, og som det jo ogsaa endnu vistnok maa siges, at det langt overveiende Flertal af de særlig Sagkyndige ønsker opretholdt. Med Hensyn til hele det store lægevidenskabelige Spørgsmaal, som ligger bagved, kan jeg ikke, saa længe de officielle Autoriteter, jeg har at støtte mig til, alle fastholde Nødvendig-

heden heraf, finde mig foranlediget til at gjøre nogen Forandring. Jeg tror, at det vilde være altfor uvovligt og Noget, som albrig vilde kunde forsvares fra mit Standpunkt. Men for Resten er det et Gebet, hvor naturligvis enkelte Ordener og Overstridelser forekomme, og hvad det angaar, kan jeg naturligvis ikke sige Andet, end at det er Noget, jeg paa ingen Maade billiger, men som jeg ogsaa for mit Bedkommende vil gjøre, hvad jeg kan, for at modarbejde. Jeg skal her bemærke, at der maasse kan have været særlige Forhold til Stede, som have gjort, at Kontrollen ikke har været saa streng, som den burde være, men dette særlige Forhold er nu ophørt. Den Politinspektør, under hvem denne Del af Tjenesten henhører, har nemlig i længere Tid været meget svagelig og syg, saa at han kun kunde særdes meget lidt paa Gaden, men nu er Manden død, og der vil saaledes blive Spørgsmaal om at besætte denne Plads med andre og nyere Kræfter. At jeg med Hensyn til Opretholdelsen af de bestaaende Reglementer agter at gjøre Alt, hvad jeg kan, for at trænge igjennem, saa at Reglementerne kunne blive gennemførte saa strengt, som Omstændighederne tillade det, det vil jeg besjende.

Dernæst er der et lille Ændringsforslag, som ikke blev omtalt af den ærede Ordfører, men som Udvalgets Flertal ikke anbefaler, nemlig en Bevilling paa 5,000 Kr. til Anskaffelsen af Identitetstegn for danske Søfolk. Jeg skal med Hensyn til denne Sag bemærke, at det naturligvis ikke er min Tro — og det er vel Jørgens Tro — at man ad denne Vej kan skaffe fuldkomne Beviser, som kunne være tilstrækkelig brugelige i Arvesager eller deslige, — det kan man ikke skaffe ad den Vej. Det, der skal naaes, er, at der kan staves Oplysning om, hvem den Paagjældende maa antages at være, saa at det kan give et Fingerpeg til at indhente nærmere Oplysninger, sigtende til at konstatere Bedkommendes Slægtskabsforhold eller deslige, medens man nu som oftest helt mangler Udgangspunktet, fordi man slet ikke veed, hvem de Paagjældende ere. Jeg har nærmest tænkt mig, som fremstillet i Skrivelsen, at dette Identitetstegn skulde bestaa i en lille Kapsel, hvori der var nedlagt en Pergamentsjeddél, som indeholdt de fornødne Oplysninger om Bedkommendes Navn o. s. v., men ved nærmere Undersøgelse fandt man dette uhenigtsmæssigt. Kapslerne vare temmelig store, saa at det at bære den kunde blive generende for den Paagjældende, saa at man havde Grund til at bemynte, at Søfolkene skulde stille sig